

та нива варити, доли на брагу ставляти, одним словом господарив собі як пан. Все господарство йому добре йшло, сам в кождий куток заглянув тай підстаростів собі вірних подобирав, самих їндків; лишень із міг порадити з проклятими млинами, що в гумні та по засіках таку шкоду му робили, що як возьмут було стирти розбирати, то пан пан Абрам ходить як не свій, лиш поцмокує, то за бороду бере ся, то волосє рве.

Раз прибіг гумениий заспанний: „Па не Абрагами! нещастє, гумно погоріло, три стирли пшениці попелом сіло!” — „А... млини що?” запитав борзо пан Абрам. — „Та чорт і млини забрав” відказав гумениий. — „Що, погоріли?” спитав пан Абрам, витріщивши очи. — „Та погоріли, ніколи було утікати,” відповів гумениий. — „То-то-то, добре на них, на що несяюхи мою пшеницю неуют!”

